

[Bertel Dahlgaard.]

afventer altså begivenhedernes udvikling, og jeg regner med, at der bliver en interessant samtale mellem det ærede medlem og formanden for Det kgl. Teaters tilsynsråd, det ærede medlem hr. Himmelstrup. Det skal nok give resultater.

Himmelstrup: Med hensyn til det lille tilskud til rejsen i forbindelse med Det kgl. Teaters gæstespil i Stockholm i foråret har den højtærede undervisningsminister jo udtalt sig om ønskeligheden og nødvendigheden heraf ud fra den betragtning, at dette gæstespil var et led i det almindelige nordiske kulturelle samarbejde. Jeg var — det vil jeg ikke lægge skjul på — lidt forbavset over, at man ikke kunne samles i enighed om at støtte det nordiske samarbejde på dette område uden at tage særstandpunkt, især under hensyn til at deltagerne i det pågældende gæstespil var gæster hos den svenske opera. De 30 000 kr., der er tale om, skulle jo udelukkende dække transportudgifterne, og dem synes jeg det var rimeligt at staten betalte. Når man indbyder gæster, er det vel ikke almindeligt, at man tilbyder at betale den bil, de tager for at køre derud. Man betaler opholdet og så ikke mere. Men hvis det skulle ske, at f. eks. min kone og jeg blev indbudt til at besøge det ærede medlem hr. Jensen-Brobj, tør jeg måske regne med, at han ville sige: jeg vil ikke alene bekoste jeres ophold ude hos mig, men jeg vil også betale billetten til Holte for din kone. Det ville være en flothed, som jeg i og for sig ville synes var urimelig. Jeg kan ikke se, at der var noget usædvanligt i, at de 30 000 kr., som transportudgifterne androg, blev betalt af den danske stat, når man dog tillagde dette gæstespil nogen betydning, og når alle andre udgifter i forbindelse med opholdet blev betalt af værterne.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde nogle bemærkninger om det — det må erkendes — i hvert fald økonomisk ulige vigtigere spørgsmål om den stadige vækst af det ekstraordinære, konjunkturbestemte tilskud, som Det kgl. Teater får. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har allerede fået tilsagn fra finansudvalgets formand om, at der skal blive afkrævet Det kgl. Teaters tilsynsråd en redegørelse herfor, og jeg synes, det ville være udmærket, om noget sådant skete. Et beløb som

det, der her er tale om — for indeværende år drejer det sig om ikke mindre end 3 850 000 kr. —, er naturligvis meget betydeligt, og det er også rigtigt, at beløbet har været voksende i de senere år; det har det af den simple grund, at konjunkturerne, d. v. s. prisudviklingen, naturligvis er gået en institution som Det kgl. Teater imod. Det er jo ikke muligt indenfor en institution som Det kgl. Teater at forhøje indtægterne i samme grad, som udgifterne stiger. Jeg gør dog opmærksom på, at i 1930—31 var statens tilskud til Det kgl. Teater oppe på et beløb af ikke mindre end næsten 2 mill. kr. Dette beløb er altså såpas fordoblet for indeværende år. Men samtidig er teatrets egne indtægter også vokset til det dobbelte gennem en forhøjelse af billetpriserne, og det er jo den eneste måde, hvorpå man er i stand til økonomisk at imødegå den prisstigning, der har fundet sted.

Jeg erkender altså, at beløbet 3 850 000 kr. er et meget betydeligt beløb, og det har også i længere tid foruroliget tilsynsrådet meget stærkt, at beløbet var stigende fra år til år. Det må erkendes, at teaterloven af 14. februar 1935 er sprængt. Man normerede dengang et fast årligt tilskud på 500 000 kr. til denne institution; men det har altså vist sig — det første tilfælde indtrådte allerede i 1939—40, da prisstigningerne begyndte —, at det ikke var muligt at opretholde institutionen med de forpligtelser, som loven nu engang havde pålagt den, ved hjælp af dette beløb, og så kom man ind på år for år at bevilge et ekstraordinært, af konjunkturerne bestemt tilskud, som altså nu er oppe på det nævnte beløb.

Det kgl. Teaters tilsynsråd fører — det tror jeg jeg tør sige — et så strengt tilsyn med økonomien, som dels loven, dels de reglementer, som undervisningsministeren har udstedt, overhovedet tillader. Når det ekstraordinære tilskud alligevel er steget, er det naturligvis meget beklageligt. Det kgl. Teaters tilsynsråd kan ikke gribe afgørende ind på dette område, for det har det ganske simpelt ikke myndighed til, hverken efter loven eller efter de instrukser, det har fået af ministeren i 1935 eller 1936, da den sidste teaterlov blev gennemført. Det eneste, man kan gøre, er at henlede den højtærede undervisningsministers opmærksomhed på, at den økonomiske udvikling har været sådan, at teaterloven økonomisk må siges at være sprængt, og det er gjort